

Mrachnijat oblak na neudovletvorenostta, kojto e nadvisnal nad zhivota mi na pisarushka, trjabva njakyde da se izlee – vse po-chesto izbuhvam zaradi njakoja drebolija!

Vchera namerih na masata izstinala supa; izljah ja v mivkata! Onja den, tochno kogato se vryshtah kapnal ot umora, ot rabota, zheni mi me presreshtna na stylbishtnata ploshtadka i me pomoli da iznesa bokluka, dokato oshte ne sym se razsybljakyl...

- Izlezhavash se cjala sutrin – razvikah j se az, – a na tuj otgore me posreshtash s bokluka sega, kogato dve ne vizhdam ot umora!

- Po-tiho, po-tiho, molja te.... – mycheshe se da me nakara da ne vikam. – Vsichki shte te chujat!

– Neka da chujat! Neka vsichki chujat kak se posreshta myzh v tri i dvajset! – zavikah oshte po-silno. Zapokitih chernata torba nadolu po stylbite, ta gorkata trjabvashe dylgo da sybira razhvyrljanata smet.

Dnes dyshterja mi ne me ostavi da spja sled objada; natupah gorkoto dete, a posle strashno me griza syvestta – taka i taka, izobshto ne mozhah da zaspja.

Kakvo stava s mene? Kakvo me nakara az, kojto i mravka ne bih smachkal, da bija deca, da chupja chinii, da udram glava o stenata, da machkam i kysam vestnici, da ryfam salfetki? Ot kakvo li proketo seme pokylva jarostta, kojato me zadushava?

Lola kazva, che veche ne mozhela da me poznae. Ima pravo. I az ne moga da se poznaja. No otvrashtenieto, s koeto se nabljudavam ostrani, ne mozhe da obuzdae zlobata, obzemashta me nenadejno. Stremglavo letja vse po-nadolu v nedovolstvoto, izpylneno s neponjaten gnjav. Az, kojto bezropotno izpylnjavam vsichko, naredeno mi v kancelarijata, se prevryshtam vse poveche i poveche v istinski domashen despot!

Izdebvam i naj-malkija povod i zapochvam da dyrzha dylgi, iznuritelni rechi. Vslushvam se v glasa si, kojto monotonno izlaga neosporimi fakti. Hiljadi na pryv pogled neznachitelni drebolii (koito zabeljazvam samo az), sglobeni v precizno obvinenie, izrecheno na edin dyh, se okazvat chudovishtni... Ne, tova ne mozhe da e sluchajno: vsichki sa se nagovorili sreshtu men!

- Ne me li sybudi narochno v sybota sutrinta da ida na pazar, sled kato znaesh, che tova mi e absolutno edinstvenijat den, v kojto moga da spja po-dylgo? Ne e li tyj, a? Ne se li svyrshi toplata voda, tochno kogato mi dojde na men redyt da se izkypja? Ne e li tyj, a? Kolko pyti samo sym te molil da mi zashiesh zakachalkata na paltoto, i nishto! Veche me e sram da, go davam na garderob. „Krajno vreme e da se ozhenite, prijatelju, ta da vi ja zashie njakoj!“ – kazva mi garderobieryt. Kak da mu priznaja, che imam shtastliv brak? Kazhi, kak? Pak njakoj mi e izhvyrlil staroto nozhche za brysnene, bez da mi kupi novo. Kak mislite da hodja na rabota? Nebrysnat li? Nikoj v тази kyshta, osven mene, ne zagasva lampata v koridora. Ne e li tyj, a? Nikoj za nishto ne pravi smetka!

Struva mi se, che zhivotyt mi otminava syvsem naprazno. A kakyv samo mozheh da stana! A kyde samo mozheh da otida! Kazhi-rechi celijat svjat mi lezhesh v krakata, a az, zagubenyak, se zavrjah v tozi ednostaen razshiren kafez, v тази dupka bez dyno, kojato neprekysnato se pylni s pari, bez da se zabeljazva neshto; gnija sred mizernata obstanovka v edna ot bezbrojnite kancelarii; zhiveja sred smrad ot izvareno beljo, koeto prez ljatoto syhne na prozoreca, a prez zimata po radiatorite, vechno s dylgove, bez kakvito i da bilo izgledi da se izmykna ot Vzaimospomagatelnata kasa!

Dokato lepkav ot pot se izkachvam, pesha do nashija etazh (asansjoryt veche s meseci ne raboti), v men veche klokochi

spravedlivijav gnjav i se razhda pyrvoto izrechenie na njakakvo strashno obvinenie, koeto shte tryshna napravo v liceto na zhena si, shtom otvori vratata. Rechite mi zapochvat priglusheno, za da se izdignat s vse po-dylbokoto mi zatyvane v bezprichinnija gnjav do visotite na oratorskoto majstorstvo. Otkrih v sebe si strashen, opustoshitelen talant. Ulavjam momenta, kogato da napravja psihologicheska pauza, shtom se nalozhi, syumjavam, da imitiram ili da se prosylzja za po-goljama ubeditelnost... Nakraja – pochti kreshtja i trosha vsichko, kakvoto mi popadne pod ryka. Prez tova vreme gorkata mi zhena sedi s ryce v skuta i mylchi. Po-rano se opitvashe da se zashtitava, no otdavna veche se e otkazala ot tova pred neoproverzhimite mi argumenti. Pri tova tja e losh orator. Obiknoveno shte izmynka dve-tri vse edni i syshti dumi... („Az... az... az taka... poveche ne moga!“) , sled koeto shte izbuhne v plach. Togava se nahvyrljam sreshtu sylzite, „tova prastaro zhensko oryzhie sreshtu logikata“ – kakto na mjasto se izrazil predi njakolko dena. Pet-shest pyti grabvashe malkata i se vturvashe navyn, kylnejki se nikoga veche da ne se vyrne, no dobre ja poznavam: shte se vyrne tja i oshte kak – kyde shte se dene s deteto? Koj shte ja prieme?

Vednyzh, sled edin strashen skandal, se kachih na obshtata terasa da glytna malko chist vyzduh i ja svarih da sedi, oblegnata na komina i da hlipa.

Bozhe moj, samo kakvo sym napravil! Kak sym mogyl da byda takyv skot! Ta tja edinstvena e bila do mene prez vsichki tezi godini; edinstveno tja mi e pomagala da se izskubna ot nevoljata... Mozhesh li da mi prostish?

- Gad s gad! Gad! – otblsna me s otvrashtenie.

Ohladen ot vechernija vyzduh i ot vetreca, kojto polyhvashe na terasata, byrzo iztreznjah: che az sym bil za ludnicata! Ne sym normalen! Razceluvah i dvete i gi zavedoh na zhito sys smetana na "Sremska". Na malkata kupih i

prisposoblenie za pravene na sapuneni mehuri. No znam, oshte na sledvashtija den pak shte me obzeme jarost.

I dejstvitelno, oshte na drugija den zapochvam da j natjakvaj, che e prahosnichka, tja, kojato se e otrekla ot vsichko zaradi men; melja j sol zaradi njakakyv pepiten plat za roklja, kupen na sezonna razprodazhba i, vypreki che me e sram, ne moga da ne spomena, che moite podaryci za rozhdenite j dni sa vinagi po-hubavi i po-skypi ot onezi, koito tja mi podarjava. Jarostta mi napira otvytre i me razkysva: veche ne moga da se spra! Vsichki iskat da me izpolzvat! Onova, koeto ne uspjavat da iztiskat ot men predi obed, v kancelarijata, go dovyrshva tja, sobstvenata mi zhena. Zhiv sym se pogrebal, za da ja hranja i oblicham i kak mi se otplashta? S tova li, che me posreshta s torbata bokluk na vratata? Ili s tova, che otivam, v sluzhbata, oblechen kato prosjak, dokato tja se izdokarva po modata? Veche me e sram ot drugite chinovnici ot tova kak otivam na rabota. Pak skandal, otново plach i sdojrvane pod komina.

Izpolzvam tozi kratyk mig na zdrav razum, i ja zaklevam zanapred da ne mi vjarva, kogato zapochna da govorja gadosti; tova ne sym az, a njakoj drug – njakoj bolezneno ozloben i neshtasten, pyk tova, koeto govorja, kazvam j, ne se otnasja do tebe, nito do nashata edinstvena dyshterja; puka se njakakyv prastar chinovnicheski cirej i sym bezpomoshthen da predotvratja kakvoto i da bilo, kato parachutist, kojto predchuvstva priblizhavashtata opasnost, no ne mozhe da predprieme nishto, za da ja izbegne! „Ne mi vjarvaj zanapred, kakvoto i da storja, nezavisimo ot tova kolko sym ubeditelen! – zaricham ja. – Otvytre mi napira edno vseobshto neshtastie, koeto ni hvyrlja v otchajanie, omraza i otchuzhdenie!“

Tja me gleda s ogromnite si sivi ochi, koito, dobre vizhdam, oshte vednyzh mi proshtavat vsichko i, useshtam,

vjarva mi.... Trjabva da mi vjarva! V edna i syshta spasilna lodka sme...

Taka njakak si uspjah da predotvratja chinovnicheskata ludost. Shtom sled tova polucha, nov pristyp i zapochna da se gubja v pozhara na jarostta i drebnavostta, Lola samo me gleda i se usmihva. Chaka me da se vyrna pri nej. Skoro i az izbuhvam v zdrav smjah, kojto stopjava vsjakakva netyrpimost. Preodoljahme znachi oshte edna zaplaha i vypreki che bjahme izponaraneni, izljazohme ot bitkata kato pobediteli. No prez kolko li zasadi oshte trjabva da minem? Kakvo li oshte ni chaka?

Sled mnogo godini nauchih, che onezi, koito na rabota se dyrzhat kato istinski tirani – u doma si sa po-tihi ot mushici. V zhivoto vse pak ima njakakvo ravnovesie: nie, koito tyrpim cjal zhivot despotizma na silnite predi obed, sled obed se prevryshtame v syshtinski domashni despoti!